

Fastsættelsen af det Honorar, der gives den konstituerede, selvfølgelig kan udøve et Pres i Retning af, at et Embede ikke kommer til at staa ledig længer end højst nødvendigt. Det siger sig selv, at denne Ret, der ved Loven er forbeholdt Rigsdagen, tillige bliver en Pligt. Rigsdagen har den Pligt at paase, at saadanne Forhold, der ere uforenelige med Statstjenestens Tarv, ikke opretholdes længer end højst nødvendigt. I Henhold hertil har da nu Finansudvalget indstillet og Folketinget ved 2den Behandling af Finansloven vedtaget at bevilge visse Honorarer for 3 af de Embeder, der her er Tale om. Disse Honorarer ere fastsatte under billigt Hensyn til de Omstændigheder, som der overhovedet her kan være Tale om at tage i Betragtning, fastsatte højere for nogle og lavere for andre. Nu kan der selvfølgelig altid disputeres om Realiteten af disse Afgørelser, man kan mene, at Beløbene ere satte for højt eller for lavt, og der kan tales om lidt mere eller lidt mindre. Men herom drejer det sig ikke. Det, som Ministeriet siger, er noget helt andet. Disse Honorarer, siger det, skal slet ikke bevilges af Rigsdagen, vi forbeholde os af fri Magtfuldkommenhed ganske paa egen Haand at fastsætte Honoraret til de konstituerede. Vi kunne ikke gaa ud over den Grænse, der ligger i den for Pladsen normerede Løn; men inden for denne Grænse have vi Lov til at bevilge den konstituerede, hvad vi ville. Denne Fordring, der er i aabenlys Strid med Lovens klare og bestemte Forskrifter, er forgæves søgt begrundet ved noget som helst andet end en rent vilkaarlig Paastand. Ved at genoptage denne Fordring og genoptage den i den Form, hvori det er sket, stille de Forslag, som her er stillet, og stille dem gennem Ministeriets Chef, rejser altsaa Regeringen en Strid, der gaar ud paa at tvinge Folketinget til at give Bevillinger, der ikke ere hjemlede i den bestaaende Ret. Der er her ikke Tale om nogen Henstilling til os, der stilles ikke et Forslag til Overvejelse eller en Anmodning om at tage Sagen op paa ny. Der stilles her simpelt hen en Fordring om at slaa en Streg over Folketingets Bevillinger, og at give Ministeriet fri Haand til at fastsætte Bevillingerne efter eget Tykke.

Dette er de 3 Forslag. Det fjerde Forslag drejer sig om et Forhold, der er forskelligt herfra, men Regeringens Stilling er med Hensyn til dens retmæssige Karakter den samme. Pladsen som Formand i Bestyrelsen for Statsanstalten for Livsfor-

sikring beklædes af Justitiarius i Højesteret. Her er altsaa en Embedsmand, som beklæder to Embeder. Dette, at flere Embeder eller Bestillinger forenes paa een Haand, er et Forhold, som Lovgivningen ser paa med lige saa liden Sympati som paa det Forhold, at et Embede henstaar ubesat i længere Tid. Der foreligger lige siden 50erne en lang Række af Lovbestemmelser, som ere udsprungne af den Tanke, at en Forening af flere Embeder paa een Haand er lidet ønskeligt og saa vidt muligt bør undgaaes. Jeg ser her ganske bort fra det særlige Spørgsmaal, som just ved denne Lejlighed kan paatvinge sig, hvorvidt Dommerhvervet bør kunne forenes med andre Embeder. Naar det Forslag til en Retsreform, som den ærede Justitsminister med saa stor Grundighed forbereder, en Gang kommer til at foreligge, vilde jeg meget nødig deri savne Bestemmelser om, at Dommerens Kald er uforeneligt med andet Hverv. Det er imidlertid ikke det, hvorom det her drejer sig. Her er kun Tale om Sagens almindelige Side. Og Lovgivningens almindelige Uvillie over for flere Embeders Forening paa samme Haand finder blandt andet sit Udtryk i den almindelige Regel, som er fastsat i Loven af 26de Marts 1870, § 5, og som gaar ud paa, at naar en Embedsmand forener to eller flere Embeder, for hvilke Lønnen er fastsat ved særlig Lønningslov, kan han ikke nyde den fulde Løn uden af det ene Embede, medens der skal finde en Nedsættelse Sted af den normerede Løn for de andre Embeders Vedkommende. Denne Bestemmelse kom til Gyldighed med Hensyn til det Embede, hvorom der her er Tale, derved, at der i Fjor vedtoges en Lønningslov for Funktionærer ved Statsanstalten for Livsforsikring, saaledes at disse Embeder, hvis Løn hidtil havde været fastsat paa Finansloven, hvoraf følger, at der i Lønnen kunde foretages Forandring fra Aar til andet, gik over til at blive Embeder med en ved særlig Lov fast normeret Løn. Det paagældende Embede har altsaa skiftet Karakter og er derved blevet draget ind under Loven af 1870, § 5. Ikke desto mindre er det vort Ønske, at denne Bestemmelse ikke skal bringes til Anvendelse over for den Person, som i Øjeblikket beklæder dette Embede. Vi erkende, at det er en med Billighed stemmende Regel, der plejer at følges, at naar en Embedsmand en Gang sidder i en vis Stilling, saa lade vi ham beholde den Løn, han har, saaledes at vi for hans personlige Vedkommende gør en Undtagelse, saafremt Be-